

Kako funkcionira svijet informacija i dezinformacija i kako se skrivaju tajne i zavjere koje Oni plasiraju kroz medije

Ko su *Oni*, to mi do danas nije jasno, iako je moj poznanik sa ubedjenjem govorio o njima. On njih vidi kao jednu svetsku elitu koja vlada medijima, industrijom, zabavom, hranom, energetikom i svim ključnim resursima. To bi pretpostavljam trebalo da bude neka svetska oligarhija, skup bogatih i moćnih koji upravljaju svetom, mahom sa Zapada, iz Amerike, Velike Britanije, delom iz Italije, Francuske i Nemačke i flamanskih zemalja uz asistenciju moćnih i bogatih japanaca i retkih pojedinaca iz drugih delova sveta. Često se takva moć pripisuje Grupi Bildeberg, ili pak organizaciji poznatoj kao Komitet 300, pa zatim porodici Rotšild, raznim zatvorenim društvima kao što su Iluminati, masonerija, i tako redom.

No, ponavljam, ja ne znam ko su Oni, a niti su Oni tema ovog teksta.

Tema ovog teksta su tajne, skrivene ili neskrivene koje kolaju svetom.

Teza mog poznanika, a on je analitičar svetskih procesa, vrlo je jednostavna: „Nema tajni. Sve je bitno saopšteno i sve se ključno saopštava putem medija. Tajne se odavno ne skrivaju. Danas svako angažovan može doći do suštinske istine ali nije stvar dolaska do istine, nego je stvar koja „istina“ vlada u ovom svetu, u koju istinu mase veruju i kada će se koja „istina“ aktivirati. Tako da imamo paralelne stvarnosti i one malobrojne koji znaju šta je istina i one mnogobrojne koji veruju u neke njima dopadljive istine.“

Kada sam to čuo od njega da mediji saopštavaju tajne i istine, bio sam malo zaintrigiran, tim pre što su mediji sve samo ne istinita mesta informisanja, i ako bih za nešto mogao da kažem da je lažljivo, nepouzđano i prevrtljivo, mesto gde se istina krivotvori i deformiše, onda su to upravo savremeni mediji. Doduše, svi mediji su postali i očigledno ideološki obojeni, pa kada znaš ko kome od medija pripada, lako ti je da proceniš kakvu obojenu istinu će saopštavati javnosti. Da li će istina biti liberalno crvena, bezbednosno crna ili globalna u duginim bojama.

Odgovorio mi je: „Upravo zbog toga, tajne se otvoreno saopštavaju kroz medije ali ih niko ne primećuje, odnosno zabeleže ih samo oni koji znaju da ih prepoznaju. I oni kojima su namenjene.“

Priznajem da mi to sve zvuči malo nategnuto tumačenje, kao neka igra i lavirint, pa ko zna put on ga nadje, odnosno ko zna šta da traži to i nadje, a ostali lutaju. Kao neke šifrovane poruke, a uz to pitanje i kome su upućene, kako sačekati poruku, u koje vreme, preko kog kanala, zvuči sve malo bezveze. Uz to ima toliko danas raznovrsnih izvora informacija i vesti koje se suprostavljaju jedne drugima, počev od toga da je jednog dana u novinama objavljeno kako je

kafa dobra za srce a da je drugog dana objavljeno da je štetna za srce. Ne razumem baš koncept.

Nastavio je: „To što ti ne razumeš koncept je isto tako nebitno za datu temu, jer je upravo bitno da ti dobiješ informaciju ali je ne razumeš, ne procesiraš je pravilno. Ne poznaješ agendu, koncept. Tako je sa većinom sveta, tako je i sa urednicima medija i političarima koji poluslepo sprovode te agende. Jer te agende stvaraju informativne i servisne agencije, a njih ima mali broj, i svima se iste vesti distribuiraju. Kroz press agencije ervirane su im samo informacije koje treba da se čuju i razumeju, stim da se tajne informacije ne procesuiraju pravilno od strane mase. Ili ih jednostavno čitaoci ne čuju, misleći da su nebitne, nezanimljive, ili se od mnogo informativnog šuma se ne čuju i ne vide. Često se te informacije plasiraju u mikro obliku, kao sporedne i nebitne. Ipak, neko ih čita i razume.,,

Opet ništa ne shvatam, i dalje mi to deluje kao naučna fantastika, neko nešto govori, o nečemu što bi ljudi želeli da znaju, o nekoj tajni, ona je otkrivena, a mi smrtnici o tome ništa ne znamo, a želeli bi da znamo. U čemu je poenta.

Nastavio je sa objašnjenjem: „Ključnu informaciju na taj način saznaje onaj ko je u mreži ljudi koji dele iste vrednosti i koji očekuju takve poruke, zato oni prepoznaju poruku koja se šalje. Kao kada ribolovci govore svojim rečnikom koji običan čovek ne razume, jer nije pecaroš. Oni na taj način obaveštavaju svoje sledbenike i vojnike po ubedjenju širom sveta. Uz to, oni kroz male vesti najavljuju postepeno sve veće i veće vesti i događaje. Decenijama unazad se znalo da će na primer neke zemlje kao što su Libija, Sirija i Iran biti na udaru svetskih sila, samo je bilo pitanje timinga kada i kako. Onaj ko je to pratio mogao je na osnovu tona vesti u ključnim medijima zaključiti kako se događaji odlažu ili ubrzavaju, i u kakvom su stanju tekuće agende. Tako je i sa društvenim procesima i društvenim fenomenima koji se implementiraju u društvo na globalnom nivou. Pažljivom analitikom se lako uoči obrazac kako se i gde počinje sadnja neke ideje, njena razrada pa onda implementacija na ceo svet. Problem kod svega toga za običnog posmatrača je što on ne može da razazna šta su kvalitetne informacije a šta su dezinformacije, jer se mnogi suprostavljeni izvori informacija trude da iskonstruišu svesno ili nesvesno lažne informacije. Pogotovo to rade tajne službe i bezbednosne agencije u domenu specijalnog rata. Zato onaj koji treba da primi informaciju mora da zna od koga prima i da je prepozna. Običan čovek to nije u stanju, on je izložen manipulaciji interesnih grupa i nije svestan da se rat za njegovu zaglupljenost vodi odozgo.“

Pa ipak meni i pored svega toga nije jasno čemu sve to. I da li je bitno uopšte, za mene običnog čoveka.

Zaključuje moj poznanik: „Tebi nije bitno, jer si ti kao i ostali u nižoj ravni poimanja stvarnosti i dešavanja. Vama se servira informacija koja kreira vaše poimanje sveta. Na primer, vi verujete da se zbog neke političke ili verske ideje sukobljavate međusobno ili sa susedima, jer je taj sukob tako kreiran, pošto iza toga stoji regionalna ili globalna ideja uređenja sveta i definisanje društveno prihvatljivih stilova života. Rat u ovo doba se ne dešava slučajno, za njega je potrebna ozbiljna logistika i finansiranje. Običan čovek nema percepciju a ni želju da produbljuje stvarnost iza, on želi samo običan život bez problema i sa dobrim standardom. S druge strane intelektualna elita koja se školuje i modeluje u jednom dejstvu i konceptu svesti dobija receptore

za primanje specifičnih informacija. To modelovanje svesti je poseban dizajn, koji otpočinje od strateških ideja i zamisli, pa se preko gradiva i udžbenika te životnih stilova implementira u život jedinke. Pogledaj samo razliku u mišljenju, zaključivanju i osećanju između nekog seljaka i profesora iz grada. Kada pošalješ poruku za legalizaciju istopolnih brakova i usvajanje dece od strane istopolnih roditelja, za seljaka je to nemoral i sablazan, on to ne prihvata i toga se gnuša, dok je za profesora iz grada koji ima usvojen liberalni pogled na svet to pobeda razuma, ljudskih prava i slobode, i on je ushićen. Profesor razume tu poruku kao impuls ka potenciranju njegovog životnog stila i vrednosti koje on ceni, za koje je de facto i plaćen od strane institucija sistema i za čije promovisanje dobija nagrade i društvene počasti, dok je za seljaka to degradacija morala i društva. Ali, poruka je poslata profesoru, jer je on ona politička i društvena elita koja je plaćena da piše i donosi zakone koji idu u tom pravcu, a ne seljak koji finansira postojanje svega toga, da apsurd bude veći.“

Sad sam već bolje počeo da shvatam o čemu je moj poznanik govorio u našem kratkom susretu. Govorio je o paralelnim matricama vrednosnih sudova i borbi za oblikovanje mišljenja. Za svakoga ponešto. Primenjena psihologija u praksi, ono što neki nazivaju subliminirane poruke. Transfer ideja. Koherencija sistema vrednosti. Pa opet, nešto mi tu i dalje nije bilo sve jasno. Zamolio sam ga za još par objašnjenja.

Nastavio je: „Nemoj se truditi da odjednom shvatiš, to je kibernetički model. Ponekad čovek samo treba da prati i beleži događaje, a zaključak sam dodje. Oni koji su obučeni za analitičke procese lakše razumeju jezik tajne, i kako se informacije plasiraju, sa kojom namerom. Suština je da tajni nema. Oni koji upravljaju svetom ne skrivaju se, slobodno plasiraju informacije i tajni nema. Te njihove poruke su nekada više a nekada manje vidljive. Dodju nekada samo kao kratka vest, objavljena u pola noći kada niko ne prati medije, provuku se kao mala napomena, i tako redom. Ali te vesti su putokazi za sledbenike koji prate te ideje..“

Sad već sve mislim da je priča mog poznanika još jedna teorija zavere, kao da postoji neka moćna konspirativna grupa koja je rasprostrta po celom svetu, koja širi svoje ideje svetom i kojom se upravlja iz jednog centra moći.

Moj sagovornik se nadovezuje: „Ne zapravo, ne postoji jedna grupa sledbenika, postoji više njih, ali je mahom jedan centar suštinski centar moći. To je onaj centar u kome se kreira javno mnjenje i gde su ključevi finansija, a drugi centar je mesto vojne moći. Deluje da je to jedan centar. Zapravo ima više centara moći ali dele iste ideje i svaki centar deluje u svom regionu sveta nad kojim je nadležan. A informacije i ideje koje plasiraju su namenjene različitim grupama ali sa istim ciljem. U sklopu cele strategije svako dobija drugačiju informaciju. Ako želiš da izazoveš sukob u jednoj zemlji, suprotstavljenim grupama u toj zemlji ćeš slati drugačije informacije da bi potencirao njihova neslaganja i uveo ih u sukob. Jedni će podržavati jednu stranu u sukobu a drugi drugu stranu, jer je suština u sukobu koji treba da promeni lokalni model života i relacija. Ideja, strategija i matrica ima mnogo. A cilj je jedan veliki i mnogo manjih. Na primer, decenijama unazad je najavljivana naftna katastrofa, odnosno nestanak rezervi nafte, pa je zbog toga najavljivano da rešenje leži u bio gorivu, pa su veliki novci od strane država uloženi u fabrike za bio gorivo i u zasade za biogorivo, koji su pojeli ogromne površine na kojima su se mogle proizvoditi kulture za ishranu, da bi na kraju došli do toga da je veštački izazvano povećanje cene hrane, zbog biogoriva, a nafte i dalje ima dovoljno. Pre 20 godina je ta

tajna igra bila već očigledna u najavama, pa je od strane vodećih prehrambenih i finansijskih giganta počelo ukupnjavanje industrije hrane i prelazak u ruke par globalnih igrača. Danas je stvarnost sa industrijom hrane sasvim drugačija nego pre četiri decenije, hrana i voda je pod kontrolom gigantskih koncerna. Zato, ako želiš nešto da kažeš, reci to diskretno i neugledno, oni koji to prate, znaće šta treba da rade“.

Shvatio sam. Objaviću ovaj tekst u gluvo doba noći kad nas niko ne čita. Samo oni koji razumeju, shvatiće šta je moj poznanik hteo da kaže.

Preneseno sa: <http://www.bastabalkana.com/2013/09/tajne-i-zavere-za-koje-oni-ne-zele-da-znate-a-kazu-vam-ih-otvoreno/>

